

Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Opat

Ngawuar Ramalan: Nyambungkeun 11 Séptémber 2001 kana Mangsa Panyegelan, Hujan Ahir, jeung Pagawéan Pamungkas Al-Masih

Jeff Pippenger

2024-01-28

Dina artikel-artikel panganyarna, urang parantos ngarujuk kana sawatara petikan tina Roh Nubuat anu nangtukeun hiji mangsa waktu ti 11 Séptémber 2001 nepi ka Mikael ngadeg sarta masa kasempetan manusa ditutup. Salila mangsa waktu éta, aya sababaraha gambaran nubuat anu nandakeun pagawean panungtungan Kristus di Tempat Nu Maha Suci.

Padamelan Kristus di tempat suci dilambangkeun dina tetenjoan ngeunaan Walungan Ulai dina Daniel pasal dalapan, sarta Sister White parantos ngawartoskeun ka urang yén tetenjoan ngeunaan Walungan Ulai ayeuna keur dina prosés kacumponan. Padamelan pamungkas anu diréngsékeun di tempat suci sawarga, anu ayeuna keur dina prosés kacumponan, dilambangkeun ku rupa-rupa istilah nubuat. Eta dilambangkeun salaku, di antara lambang-lambang nubuat séjénna, mangsa pemeteraian, hujan ahir, padamelan panutup kasalametan, jeung beberesih Bait Suci. Penting pikeun ngahijikeun istilah-istilah éta, sarta ogé nempatkeun éta dina latar sajarahna anu leres.

"Dina waktu éta, nalika karya kasalametan keur nepi ka panutupanana, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal ambek, tapi tetep dikekang sangkan henteu ngahalangan pagawéan malaikat katilu. Dina waktu éta, 'hujan ahir,' atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal sumping, pikeun méré kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun para suci supaya bisa nangtung dina mangsa nalika tujuh puluh panungtungan bakal dicurahkeun." Early Writings, 85.

"Padamelan malaikat katilu" téh ogé "padamelan kasalametan," anu nyiapkeun "jalma-jalma suci supaya tiasa nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dituangkeun."

Jeung bangsa-bangsa murka, sarta amarah-Mantenan parantos sumping, kitu deui waktuna nu paéh, supaya maranéhna dihakiman, sarta supaya Mantenana maparin ganjaran ka abdi-abdi-Mantenan, nyaéta para nabi, ka jalma-jalma suci, sarta ka sakur anu sieun kana ngaran-Mantenan, boh nu leutik boh nu gedé; sarta supaya Mantenana ngancurkeun jalma-jalma anu ngancurkeun bumi. Wahyu 11:18.

Bangsa-bangsa téh ambek saméméh mangsa kasempetan tobat ditutup (nyaéta nalika murka Allah dituangkeun), tapi nalika bangsa-bangsa ambek, maranéhna ogé keur "ditahan." "Wanci" nalika bangsa-bangsa ambek, nandaan mimiti pagawéan panutup kasalametan, jeung pagawéan panutup kasalametan téh nyaéta nyégél umat Allah.

"Jalma Allah anu sajati, anu nyimpen dina hate sumanget pagawean Gusti jeung kasalametan jiwa-jiwa, bakal salawasna ningali dosa dina sipatna anu sabenerna, nyaéta sipat dosa anu pinuh ku kadosaan. Maranéhna bakal salawasna nangtung di pihak anu satia jeung terus terang dina nyanghareupan dosa-dosa anu gampang ngagebeg umat Allah. Hususna dina pagawean

panungtungan pikeun gareja, dina mangsa panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu anu baris nangtung tanpa cacad di payuneun tahta Allah, maranéhna bakal ngarasa pangjerona kana kajahatan-jajahatan umat Allah anu ngaku-ngaku. Ieu ditepikeun kalayan kuat ku gambaran nabi ngeunaan pagawean panungtungan dina wangun lalaki-lalaki anu masing-masing nyepeng pakarang pikeun meuncit dina leungeunna. Hiji lalaki di antara maranéhna maké lawon linen, jeung tempat mangsi panulis ngagantung di gigirna. ‘Jeung PANGERAN ngandika ka anjeunna, Lewatlah di tengah kota, di tengah Yerusalem, jeung pasang hiji tanda dina tarang jalma-jalma anu ngahuleng jeung anu ngajerit ku sabab sagala kakirangan anu dipigawé di tengahna éta.’” Testimonies, jilid 3, 266.

Bangsa-bangsa ditahan supaya henteu nyegah dipanesna saratus opat puluh opat rébu éta. Dina Wahyu pasal tujuh, bangsa-bangsa anu ambek anu keur ditahan téh digambarkeun minangka opat angin anu ditahan salila mangsa anu sarua éta kénéh, sarta mangsa éta sacara husus ditangtukeun minangka hiji kurun waktu.

“Ayeuna Sétan keur ngagunakeun sagala rupa cara dina mangsa panyegelan ieu pikeun ngajauhkeun pikiran umat Allah tina bebeneran ayeuna jeung ngajadikeun maranéhna goyah. Kami ningali aya panutup anu keur dibentangkeun ku Allah ka luhur umat-Na pikeun nangtayungan maranéhna dina mangsa kasusah; jeung unggal jiwa anu geus pageuh dina bebeneran sarta suci haténa bakal dipanutup ku panutup ti Nu Maha Kawasa.

“Iblis terang hal ieu, sarta manéhna keur digawé kalayan kakawasaan anu gedé pikeun ngajaga pikiran jalma saloba-lobana anu bisa ku manéhna supaya tetep ragu-ragu jeung teu tetep dina bebeneran. ...”

“Kuring ningali yén Iblis keur digawé ku cara-cara kieu pikeun ngaganggu, nipu, jeung ngajauhkeun umat Allah, ayeuna kénéh dina mangsa pemeteraian ieu. Kuring ningali sawatara jalma anu henteu nangtung pageuh pikeun bebeneran kiwari. Tuurna ngageter, jeung suku maranéhna ngageser, lantaran maranéhna henteu nangtung pageuh dina bebeneran, sarta panangtayungan Allah Nu Maha Kawasa teu bisa dipaparinkeun ka maranéhna salila maranéhna masih kénéh ngageter kitu.”

“Setan keur ngupayakeun sagala akalna pikeun nahan maranéhna tetep dina kaayaan tempat maranéhna aya, nepi ka pamasangan meterai geus kaliwat, nepi ka panudung éta geus dipaparkeun ka umat Allah, jeung maranéhna ditinggalkeun tanpa panyalindungan tina murka Allah anu ngaduruk, dina tujuh bala anu pamungkas. Allah geus ngawitan ngaguratkeun panudung ieu ka umat-Na, jeung moal lila deui éta bakal dipaparkeun ka sakabéh jalma anu bakal miboga panyalindungan dina poé pambantaian. Allah bakal damel kalayan kakawasaan pikeun umat-Na; sarta Setan ogé bakal diidinan digawé.” Early Writings, 43, 44.

Misdinar White nyerat kecap-kecap ieu dina taun 1851, lima taun saméméh umat Allah asup kana kaayaan Laodikea, sarta ngalambatkeun prosés panyegelan ku nampik cahaya anu ditambahan ngeunaan “tujuh kali.” Cahaya éta saéstuna bakal nambahan sarta ngaréngsékeun pagawéan Allah dina nutupan umat-Na saméméh tujuh bala panungtungan. Sabalikna, umat Allah barontak sarta dipasrahkeun pikeun ngumbara di padang gurun Laodikea, sakumaha dilambangkeun ku barontak jeung pangumbaraan di padang gurun ku Israil baheula. Sabaraha urang barontak Israil baheula

anu asup ka Tanah Jangji? Petikan mana dina Alkitab, atawa Roh Nubuat, anu nétélakeun aya Laodikea anu bakal disalametkeun? Jawabanana nyaéta, “Teu aya!” sabab saurang Laodikea sarua waé leungitna jeung jalma-jalma Israil baheula anu paéh di padang gurun.

Panyegelan saratus opat puluh opat rebu téh mangrupa hiji mangsa waktu, sarta éta dimimitian nalika opat malaikat nahan opat angin, anu ogé mangsa nalika bangsa-bangsa jadi ambek, sanajan kitu tetep dikadalikeun. Salila mangsa panyegelan, Allah nyiapkeun umat-Na supaya bisa nangtung dina mangsa tujuh bala panungtungan, sarta éta panyalindungan digambarkeun minangka narik “pangreureub” kana umat-Na, jeung ogé digambarkeun minangka ngarampungkeun pagawéan kasalametan sarta ngarampungkeun pagawéan malaikat katilu. Panyiapkeun anu digambarkeun ku sakabéh éta perlambang téh dumasar kana narima “bebeneran kiwari.”

Jalma-jalma anu moal nangtung “teguh pikeun bebeneran kiwari,” nya éta jalma-jalma anu “goyah,” sabab pikiran maranéhna henteu museur kana “bebeneran kiwari.” Anjeunna nyerat yén anjeunna “ningali sawatara jalma anu henteu nangtung teguh pikeun bebeneran kiwari. Tuur maranéhna ngageter, jeung suku maranéhna ngalésér, sabab maranéhna henteu nangtung pageuh dina bebeneran, sarta panangtayungan Allah Nu Maha Kawasa teu bisa dibentangkeun ka luhur maranéhna salila maranéhna masih kénéh ngageter kitu.”

“Bebeneran kiwari” nyaéta anu nyayagikeun “panutup,” sarta “panutup” éta ogé dipidangkeun minangka “meterai Allah.” “Meterai Allah” ditipikeun ku getih anu nutupan panto-panto urang Ibrani, anu ngidinan malaikat nu ngancurkeun pikeun ngaliwat imah-imah anu panto-na “ditutupan” ku getih. “Panutup” téh nyaéta “pameteraian,” sarta “pameteraian” éta dilaksanakeun ku “bebeneran kiwari.”

Sucikeun maranéhna ku kayaktian Gusti: firman Gusti teh kayaktian. Yohanes 17:17.

Saban gerakan reformasi miboga téma hususna séwang-séwangan, sarta téma gerakan réformatoris tina saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta “Islam tina Cilaka katilu”. “Kaleresan kiwari” dina poé-poé panungtungan téh nyaéta Islam tina Cilaka katilu.

“Kitab Suci salawasna muka diri ka umat Allah. Salawasna geus aya, jeung salawasna bakal aya, hiji bebeneran anu husus lumaku pikeun unggal generasi.” Review and Herald, 29 Juni 1886.

Éta téh hiji “amanat” bebeneran kiwari anu nyégel umat Allah dina poé-poé pamungkas, sarta mangsa panyégelan éta digambarkeun minangka dimimitian nalika opat angin diteundeun sangkan henteu leupas. Bangsa-bangsa jadi murka dina 11 Séptémber 2001, sarta dina titik éta panyégelan saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung, nalika hujan panungtungan, anu mangrupa “amanat”, mimiti dibuka segelna.

“Ka Yohanes dibuka pamandangan anu jero tur ngagugah ati ngeunaan pangalaman garéja. Anjeunna ningali kaayaan, bahaya, papalagan, jeung ahirna kasalametan umat Allah. Anjeunna nyatet amanat-amanat panutup anu baris ngamaturan panén bumi, boh jadi ranggeuyan pikeun lumbung sawarga boh jadi iketan suluh pikeun seuneu karuksakan. Perkara-perkara anu kacida pentingna diungkabkeun ka anjeunna, utamana pikeun garéja panungtung, supaya jalma-jalma

anu baris malik tina kasalahan kana bebeneran meunang pangajaran ngeunaan bahaya jeung papalagan anu aya di hareupeun maranéhna. Taya saurang ogé anu perlu cicing dina poék ngeunaan naon anu bakal tumiba ka bumi.” *The Great Controversy*, 341.

Nalika bangsa-bangsa ambek, maranéhna dina waktos anu sarua dipapagahan, sarta “hujan ahir” mimiti turun, jeung hujan ahir téh nya éta amanat ngeunaan “bebeneran kiwari” anu nyégél umat Allah.

“Pagawéan di Battle Creek téh sarua runtuyanana. Para pamingpin di sanitarium geus pacampur jeung jalma-jalma nu teu percaya, narima maranéhna asup kana pasamoan-pasamoan piwurukna, kurang leuwih, tapi éta sarua jeung ngamimitian pagawéan bari panonna peureum. Maranéhna teu boga kateuleuman pikeun ningali naon anu iraha waé bakal nimpah ka urang. Aya hiji sumanget kacida nekatna, sumanget perang jeung tumpahna getih, sarta éta sumanget bakal terus nambahan nepi ka ahir jaman pisan. Pas umat Allah geus diségél dina tarangna—éta lain segel atawa tanda naon waé anu bisa katingali, tapi hiji teteg dina kayaktian, boh sacara intelektual boh sacara rohani, nepi ka maranéhna teu bisa digoyahkeun—pas umat Allah geus diségél jeung disiapkeun pikeun pangguncangan, éta bakal datang. Malah, éta geus mimiti ti ayeuna. Hukuman-hukuman Allah ayeuna geus tumiba ka ieu nagri, pikeun méré pangéling ka urang, supaya urang nyaho naon anu bakal datang.” *Manuscript Releases*, volume 10, 252.

“Ngasegel” téh nya éta “ngadapetkeun pageuh dina bebeneran.” Dina kontéks mangsa pangasegelan manéhna nyerat, “Aya hiji sumanget putus asa, peperangan jeung tumpah getih, sarta sumanget éta bakal terus nambahan nepi ka pisan tungtungna jaman.” Nalika bangsa-bangsa ambek, maranéhna bakal ditahan, tapi “peperangan jeung tumpah getih,” anu dilambangkeun minangka opat angin, “bakal terus nambahan nepi ka pisan tungtungna jaman.” Islam tina Cilaka katilu sacara bertahap ningkatkeun peperanganana nepi ka pisan tungtungna jaman, sarta pamahaman nubuat ngeunaan Islam minangka “téma” dina reformasi saratus opat puluh opat rébu, dina waktu nu sarua ogé terus nambahan salila période waktu anu sarua. Ningkatna sacara bertahap anu dilaksanakeun ku Islam lumangsung sajajar jeung curahan hujan ahir dina période waktu anu sarua pisan, sabab hujan ahir téh hiji “amanat”.

“Anu diurapan anu ngadeg gigireun Gusti sakuliah bumi, miboga kalungguhan anu baheula dipaparinkeun ka Iblis minangka kerub panudung. Ngaliwatan mahluk-mahluk suci anu ngurilingan tahta-Na, Gusti ngajaga komunikasi anu teterusan jeung pangeusi bumi. Minyak emas ngalambangkeun rahmat anu ku Allah dipaké pikeun terus nyukupan lampu-lampu para nu percaya, sangkan éta lampu henteu ngiceupan tuluy pareum. Lamun lain ku sabab minyak suci ieu dicurikeun ti sawarga dina pesen-pesen ti Roh Allah, kakawasaan-kakawasaan kajahatan tangtu bakal ngawasa manusa sagemblengna.

Allah dihina lamun urang henteu narima pangandika-pangandika anu Anjeunna kirimkeun ka urang. Ku kituna urang nolak minyak emas anu ku Anjeunna rek dituangkeun kana jiwa urang sangkan diteruskeun ka jalma-jalma anu aya dina poék. Lamun panggero éta datang, ‘Behold, the bridegroom cometh; go ye out to meet him,’ jalma-jalma anu henteu narima minyak suci, anu henteu miara kurnia Kristus di jero haténa, bakal manggihan, saperti para parawan bodo,

yén maranéhna henteu siap papanggih jeung Pangéranna. Maranéhna henteu boga, dina dirina sorangan, kakawasaan pikeun meunangkeun minyak éta, sarta hirupna ruksak. Tapi lamun Roh Suci Allah dipénta, lamun urang nyuhunkeun kalayan ngabela, sakumaha Musa ngalakukeun, ‘Show me thy glory,’ kaasih Allah bakal dicurahan ka jero hate urang. Ngaliwatan pipa-pipa emas, minyak emas éta bakal ditepikeun ka urang. ‘Not by might, nor by power, but by my Spirit, saith the Lord of Hosts.’ Ku narima sinar-sinar caang ti Panonpoé Kabeneran, anak-anak Allah ngagurilap minangka cahaya-cahaya di dunya. Review and Herald, July 20, 1897.

Hujan ahir mimiti “ngaburak-barik” sarta ahirna ningkat nepi ka jadi pancuran pinuh. “Ngaburak-barikna” hujan ahir diidentifikasi minangka hujan anu keur “diukur”, sedengkeun pancuran pinuhna nyaéta nalika éta dicurahan “tanpa ukuran”. Sister White kalayan écés nétélakeun aya hiji waktu nalika hujan ahir keur turun, sarta sabagian narima éta, jeung sabagian henteu. Dina waktu éta hujan keur “diukur”, atawa keur “ngaburak-barik”.

Sababaraha urang bakal nyadar yén aya hiji hal nu keur kajadian, tapi éta ngan bakal ngajadikeun maranéhna sieun.

“Di pasamuan-pasamuan bakal aya hiji panémbong anu matak héran tina kakawasaan Allah, tapi éta moal mangaruhan ka jalma-jalma anu can ngarendahkeun dirina di payuneun Gusti, jeung can muka panto haténa ku pangakuan dosa jeung tobat. Dina panémbong kakawasaan éta, anu nyaangan bumi ku kamulyaan Allah, maranéhna ngan ukur bakal ningali hiji hal anu dina kabutaanana ku maranéhna dianggap bahaya, hiji hal anu bakal ngagedékeun kasieun maranéhna, sarta maranéhna bakal nguatkeun dirina pikeun ngalawan éta. Ku sabab Gusti henteu digawe nurutkeun harepan jeung idéal maranéhna, maranéhna bakal nentang pagawean éta. “Naha,” ceuk maranéhna, “kuduna urang henteu wanoh ka Roh Allah, padahal urang geus mangtaun-taun aya dina ieu pagawean?” Ku sabab maranéhna henteu ngabales kana pangéling-ngéling, kana pangjurung, tina talatah-talatah Allah, tapi terus-terusan nyebut, “Kami beunghar, jeung geus nambahan harta banda, sarta teu butuh nanaon.”” Maranatha, 219

“Loba jalma dina ukuran anu gedé geus gagal narima hujan mimiti. Maranéhna can meunang sagala mangpaat anu ku Allah geus disadiakeun pikeun maranéhna. Maranéhna ngarepkeun yén kakurangan éta bakal dipinuhan ku hujan panungtung. Nalika kalimpahan kurnia anu pangbeungharna bakal dipaparinkeun, maranéhna boga niat muka haténa pikeun narimana. Maranéhna keur nyieun kasalahan anu pohara pikasieuneun. Pagawean anu geus dimimitian ku Allah dina hate manusa ku méré cahaya jeung pangaweruh-Na kudu terus lumangsung tanpa pegat. Unggal jalma kudu nyadar kana kabutuhan dirina sorangan. Hate kudu dikosongkeun tina unggal rereged sarta diberesihan pikeun tempat nyicingan Roh. Ku pangakuan jeung ninggalkeun dosa, ku doa anu satia tur sumanget, jeung ku ngabaktikeun dirina ka Allah, murid-murid mimiti nyiapkeun dirina pikeun curahan Roh Suci dina Poé Pentakosta. Pagawean anu sarua, ngan dina darajat anu leuwih gedé, kudu dilaksanakeun ayeuna. Harita agén manusa ngan ukur kudu nyuhunkeun berkah éta, sarta ngadagoan Gusti pikeun nyampurnakeun pagawean anu patali jeung dirina. Allah-lah anu ngamimitian éta pagawean, sarta Anjeunna bakal ngarampungkeun pagawean-Na, ngajadikeun manusa sampurna dina Yesus Kristus. Tapi teu meunang aya ngalalaworakeun kana kurnia anu dilambangkeun ku

hujan mimiti. Ngan jalma-jalma anu hirup nurut kana cahaya anu geus dipiboga ku maranéhna anu bakal narima cahaya anu leuwih gedé. Lamun urang henteu unggal poé maju dina nembongkeun kautamaan-kautamaan Kristen anu aktip, urang moal mikawanoh panyataan-nyataan Roh Suci dina hujan panungtung. Bisa jadi éta keur turun kana hate jalma-jalma di sakuriling urang, tapi urang moal ngabédakeun atawa narimana.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Dina éta petikan, manéhna nétélakeun yén aya hiji mangsa nalika “kabeungharan rahmat anu panglimpahna bakal dipaparin,” ku kituna nandaan hiji mangsa nalika hujan ahir dicurahkeun tanpa ukuran. Patali jeung éta kanyataan, manéhna nétélakeun yén ngan maranéhna anu hirup luyu jeung cahaya anu geus dipiboga ku maranéhna anu bakal narima cahaya nu leuwih ageng. Dina éta prinsip, écés yén cahaya éta (anu mangrupa bebeneran kiwari) ningkat sacara bertahap. Dina kalimah panungtung, manéhna nétélakeun hiji mangsa nalika hujan ahir keur turun, sarta sabagian jalma keur ngakuan jeung narimana, sedengkeun nu séjén mah henteu. Lamun anjeun henteu ngakuan éta pesen, anu mangrupa hujan ahir, anjeun moal narimana.

“Urang ulah nungguan hujan ahir. Eta keur datang ka sakur anu bakal ngakuan jeung narima embun jeung guyuran kurnia anu murag ka urang. Lamun urang ngumpulkeun remah-remah cahaya, lamun urang ngahargaan welas asih Allah anu pasti, anu resep lamun urang percaya ka Mantenna, mangka unggal jangji bakal kacumponan. [Yesaya 61:11 dikutip.] Sakuliah bumi kudu pinuh ku kamulyaan Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 984.

Dina waktu bangsa-bangsa anu ambek keur dicegah, hujan panungtungan mimiti “diukur.” Nalika “kalimpahan rahmat anu pangbeungharna bakal dicurahkeun,” éta nandakeun waktos nalika hujan panungtungan dicurahkeun tanpa ukuran.

Dina mangsa bangsa-bangsa keur ambek, tapi masih dicegah, hujan ahir mimiti turun, tapi éta “diukur” lantaran gareja dina titik éta masih campuran antara gandum jeung jukut liar. Éta hujan anu mawa boh gandum boh jukut liar kana kadewasaan, jeung hujan ahir téh nyaéta talatah bebeneran kiwari anu boh dipikawanoh jeung ditarima, boh henteu. Sakabéh konsép nubuat ieu écés dicirian dina Kitab Suci. Dina tanggal 11 Séptémber 2001, hujan ahir mimiti “nyiprat”, sarta éta beuki ningkat sacara bertahap nepi ka talatah Midnite Cry sumping sarta parawan wijaksana jeung parawan bodo dipisahkeun salalanggengna.

Nu wijaksana tuluy diangkat jadi panji pikeun nyaur domba-domba Allah nu séjén kaluar ti Babul, lajeng hujan pungkasan dicurahan tanpa ukuran, sarta terus turun nepi ka Mikaél nangtung, sarta mangsa ujian manusa ditutup.

“Kuring ningali yén opat malaikat éta baris nahan opat angin nepi ka padamelan Yesus réngsé di Bait Suci, tuluy bakal datang tujuh pageblug panungtungan.” Early Writings, 36.

Ditahanna opat angin ngagambarkeun kakawasaan pangapingan Allah kana hukuman-hukuman anu beuki ngagedéan, anu ku Mantenna diidinan kajadian dina poe-poe panungtungan. Opat malaikat nahan opat angin salila mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, tapi dina mangsa éta aya “sumanget kalangsaan, perang jeung tumpahna getih, sarta sumanget éta bakal beuki ngaronjat.” Nalika anu pamungkas tina anak-anak Allah geus disegel, Mikaél bakal nangtung, sarta

opat angin bakal dileupaskeun sapinuhna, tuluy Tujuh Bala Panungtungan bakal datang.

Dina “jam lini gedé” dina Wahyu pasal sabelas, nya éta “mangsa kasusah” dina Daniel pasal salapan, nalika jalan jeung témbok geus réngsé, nya éta waktuna nalika “bangsa-bangsa bakal ambek.” Dina mangsa éta, hujan panungtung bakal dicurahkeun dina “ukuran.” Yesaya ngaidentifikasi waktu nalika hujan panungtung diukur, sarta anjeunna nandaan waktu éta minangka “poé angin ti wétan.” “Poé angin ti wétan” téh nya éta 11 Séptémber 2001.

Urang baris neraskeun ngulik “ngukurna” hujan panungtungan dina tulisan salajengna, tapi kudu diémot yén inten tina impian Miller anu digambarkeun dina papan-papan suci Habakkuk minangka tilu Woe Islam, kudu caang sapuluh kali leuwih hérang dina poé-poé panungtungan, tibatan waktu éta munggaran dihijikeun ku Miller.

“Dina hiji kasempetan, waktu aya di New York City, dina usum peuting kuring dipanggil pikeun ningali gedong-gedong naék tingkat demi tingkat ka langit. Gedong-gedong ieu dijamin tahan seuneu, sarta didirikeun pikeun ngamulyakeun nu boga jeung nu ngawangunna. Leuwih luhur, sarta terus leuwih luhur deui, gedong-gedong ieu ngadeg, jeung di jerona dipaké bahan-bahan anu pangmahalna. Maranéhana anu boga gedong-gedong ieu henteu nanya ka dirina sorangan: ‘Kumaha urang bisa panghadéna ngamulyakeun Allah?’ Gusti henteu aya dina pikiran maranéhna.”

“Kuring mikir: ‘Duh, muga-muga maranéhna anu kitu ngagunakeun hartana teh bisa ningali lampahna sakumaha Allah ningali eta! Maranéhna keur ngumpulkeun gedong-gedong anu mewah, tapi kacida bodoanana dina paningal Pangawasa jagat raya rencana jeung reka dayana teh. Maranéhna henteu nalungtik kalawan sagala kakawasaan hate jeung pikiran kumaha maranéhna bisa ngamulyakeun Allah. Maranéhna geus leungit tina paningal kana ieu, nya eta kawajiban anu pangheulana pikeun manusa.’”

“Sabot gedong-gedong jangkung ieu ngadeg, nu bogana bungah ku kareueus pinuh ku ambisi lantaran maranéhna miboga artos pikeun dipaké nyugemakeun diri sorangan jeung ngagerakkeun sirik tatanggana. Loba tina éta artos anu ku maranéhna dipakéan ku cara kitu, asalna tina paksaan, tina ngagencet jalma-jalma miskin. Maranéhna poho yén di sawarga aya catetan ngeunaan unggal urusan dagang anu diteundeun; unggal pasatujuan anu teu adil, unggal kalakuan nipu, kacatet di dinya. Bakal datang waktuna nalika dina panipuan jeung kasombonganana, manusa bakal ngahontal hiji wates anu moal diidinan ku Gusti pikeun diliwatan, sarta maranéhna bakal diajar yén kasabaran Yéhuwa aya watesna.

“Pamandangan anu satuluyna kasaksian ku kuring nyaéta hiji kaayaan kagét ku aya seuneu. Jalma-jalma nengetan gedong-gedong jangkung anu cenah tahan seuneu, tuluy maranéhna nyebut: ‘Eta sakabéhna aman pisan.’ Tapi gedong-gedong éta dilalap nepi ka béak saolah-olah dijieun tina tar. Mobil-mobil pemadam seuneu teu bisa nanaon pikeun nahan karuksakan éta. Para patugas pemadam teu mampuh ngajalankeun éta mesin-mesin.”

“Kuring dipaparin parentah yén nalika waktuna Gusti sumping, upama euweuh parobahan anu kajadian dina hate manusa anu sombong tur pinuh ku ambisi, jalma-jalma bakal manggihan yén panangan anu geus kuat pikeun nyalametkeun, bakal kuat pikeun ngancurkeun. Teu aya

kakawasaan dunya anu bisa nahan panangan Allah. Teu aya bahan naon baé anu bisa dipaké dina ngadegkeun wangunan anu bakal ngajaga éta wangunan tina karuksakan nalika waktuna anu geus ditangtukeun ku Allah sumping pikeun ngirimkeun pangbales ka manusa lantaran maranéhna teu ngindahkeun hukum-Na jeung lantaran ambisi maranéhna anu mementingkeun diri sorangan.” Testimonies, jilid 9, 12, 13.